

lave noget, der måske som 50-årige er blevet udstødt fra arbejdsmarkedet, og som her kan løse en ganske udmærket opgave.

Derfor er jeg ikke så nervøs for den penge-mæssige side af det, jeg er meget mere optaget af den menneskelige side, og derfor skal vi selvfølgelig prøve at udvide ordningen.

Men lige som det ligger, er det svært at støtte. Vi vil dog meget gerne sikre, at der kommer et skridt i den rigtige retning under alle omstændigheder.

Formanden:

Fru Aase D. Madsen som ordfører for forslagsstillerne.

Aase D. Madsen (DF):

Ja, jeg vil da gerne takke, for jeg synes, der var mange positive tilkendegivelser. Og selv om der kommer en revision i år 2002 eller 2003, havde jeg da håbet på, at vi her og nu, inden den revision kom, kunne få en fast tilkendegivelse netop om: Vil vi have den aldersgrænse fjernet, således at der ikke sker nogen aldersdiskrimination på det her område?

Men vi må se, hvad der kan komme ud af det. Ministeren gav i hvert fald ikke noget positivt tilsagn om, at ministeren ville se positivt på fjernelsen af aldersdiskriminationen.

Men når det er sagt, vil jeg gerne takke de positive ordførere, og med hensyn til finansiering giver jeg hr. Frank Aaen ret i, at der er mange ledige hænder, og det kunne jo være, at det ikke blev så dyrt. De 37,5 mio. kr., som det er beregnet til, synes Dansk Folkeparti er småpenge i denne her sammenhæng, når man tænker på, at det er de utrolig svage mennesker, det går ud over.

Men ellers vil jeg sige, at vejen er nu klar til, at regeringen kan foretage den lovændring, der skal til, som forlænger ledsageordningen, men den vej blev jo lukket. Det havde jeg håbet den ikke var blevet.

Men når man ved, hvor uendelig meget denne ordning har betydet for både de fysisk og de psykisk handicappedes livskvalitet, er der vist ingen, der rigtigt kan sætte sig ind i, hvordan det må være at miste denne ret fra den ene dag til den anden, når en venlig dame fra kommunen ringer op og lakonisk meddeler, at hun for god ordens skyld skal gøre opmærksom på, at ledsageordningen ophører med udgangen af næste måned. Sådan lød den kommunale fødselsdagshilsen til en 67-årig, der ydmyget og

dybt frustreret nu føler sig som sat i fængsel i sit eget hjem.

Hverken behovet for at komme ud til de forskellige aktiviteter, familiebesøg eller lignende bliver mindre, fordi man fylder 67 år, og det gør handicappet heller ikke, så det må være meget tungt at skulle indrette sig på, at en tilfældig fødselsdag indebærer, at man i mange tilfælde bliver henvist til ensomhed inden for hjemmets fire vægge.

Det er i øvrigt paradoksalt, at der bliver udarbejdet store, fine rapporter hvert år om handicaptilgængelighed i bl.a. de offentlige bygninger, når man så samtidig fratager en stor del af de handicappede muligheden for at benytte sig af disse gode hjælpeforanstaltninger, som er blevet etableret bl.a. på museer og i mange andre offentlige bygninger.

Loven skal revideres, som jeg sagde, i næste folketingssamling. Det ændrer jo ikke på behovet for så hurtigt som muligt at få ændret den urimelige og dybt, dybt diskriminerende aldersgrænse. Men det kunne jeg så høre af de forskellige udtalelser her, at det lader til at have lange udsigter.

Men Dansk Folkeparti anser dette forslag for at være et led i det, som jeg tror vi alle her i Folketinget kan blive enige om, nemlig at det er samfundets opgave og pligt at sørge for, at der i videst muligt omfang bliver kompenseret for handicappet. Og i den forbindelse er ledsageordningen en mulighed for at opretholde kontakten med det liv, der leves uden for hjemmets fire vægge, af uvurderlig betydning. Og det har ikke noget med alderen at gøre.

I øvrigt håber jeg, at ordførerne nøje har læst henvendelsen fra landsretsdommer Holger Kallehauge, der er formand for PTU. Han kan jo meget bedre end jeg sætte ord på, hvor meget ledsageordningen betyder for de handicappede. Derfor kan jeg ikke forstå, at man kommer så meget ind på det diskriminerende i forhold til dem, som bliver 67 år og ikke har et handicap.

Holger Kallehauge fra PTU siger, at PTU anser det for at være en sælsom form for ligestilling at fratage et mindretal med et ubestridt aktuelt ledsagebehov deres ledsageordning for at beskytte en anden og større gruppe – alle ældre over 67 år, hvoraf kun nogle vil få et lignende behov – mod en forskelsbehandling. En ligestilling, som kun kan etableres ved at berøve alle over 67 år retten til at komme ud af egen bolig, fortjener ikke anerkendelse. Det har ikke noget med positiv ligestilling at gøre.